

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **D. S.**
bytem B. pod S. A. 740
zastoupen JUDr. Pavlem Kratochvílou, advokátem
sídlem Kyjov, Žižkova 791

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Praha, Budějovická 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.1.2018, č.j. 1335/2018-900000-311,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.1.2018, č.j. 1335/2018-900000-311, kterým zamítl jeho odvolání proti platebnímu výměru Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 28.7.2017, č.j. 132681/2017-530000-32.4, na spotřební daň z lihu za zdaňovací období prosinec 2015 ve výši 251 940 Kč.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce předně namítá, že nebyl úplně zjištěn skutkový stav, neboť celní úřad nevyslechl žádné svědky, neakceptoval stáří lihu, nebyl brán ohled na doklady o zaplacení spotřební daně pěstitelským pálenicím a nebylo dostatečně zjištěno a prokázáno, že vybrané výrobky žalobce fakticky držel, nakládal s nimi, vlastnil je, příp. je skladoval a nabízel k prodeji. Celní úřad dle názoru žalobce vycházel při rozhodování toliko z úředních záznamů provedených Policií ČR, aniž bylo zjištěno, zda skutečnosti uvedené v záznamech jsou pravdivé.
3. Dále žalobce namítá, že celní úřad platebním výměrem vyměřil spotřební daň za veškerý etanol, i ten, který byl ve vlastnictví P. P., a za etanol, za který byla již jednou spotřební daň jak žalobcem, tak jeho otcem, odvedena v pěstitelské pálenici.
4. Současně žalobce považuje tvrzení celního úřadu o účelovosti v pořadí druhého dědického řízení, jehož předmětem byly i vybrané výrobky, za tendenční. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením celního úřadu, že se zabývá výrobou a prodejem alkoholických nápojů a že při provedení domovní prohlídky disponoval či měl v provozu zařízení určené k destilaci lihu.
5. Dále žalobce namítá porušení § 8 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), a nepřezkoumatelnost platebního výměru z toho důvodu, že celní úřad přihlédl k určitým okolnostem, aniž by sdělil, jakou hodnotu jim přiřadil.
6. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

7. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
9. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení.

11. Podle § 102 odst. 3 daňového řádu správce daně v odůvodnění uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí. Podle § 102 odst. 4 daňového řádu správce daně v odůvodnění rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dokazování, uvede, které skutečnosti má za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce.
12. V posuzované věci vyplývá z odůvodnění platebního výměru (především str. 5 a 6), že celní úřad při svém rozhodování vycházel v zásadě výhradně z protokolu o provedení domovní prohlídky ze dne 9.12.2015, sp.zn. G-9311/TS-50/2015, výsledků odebraných vzorků vybraných výrobků a protokolu o ústním jednání ze dne 8.6.2016, č.j. 45587-5/2016-530000-32.4. Z odůvodnění je dále jasné patrné, jak celní úřad se skutečnostmi obsaženými v uvedených dokumentech naložil, jak je posoudil a jaké závěry z nich vyvodil. Dle názoru zdejšího soudu není nezbytné, aby správce daně přiřazoval jednotlivým důkazům konkrétní „hodnotu“, jak požaduje žalobce. Zdejší soud tak shledal platební výměr i napadené rozhodnutí přezkoumatelným a tuto námitku nedůvodnou.
13. Pokud jde o námitky žalobce proti zjištění skutkového stavu, tak ze správního spisu se podává, že dne 9.12.2015 byla provedena prohlídka jiných prostor a pozemků ve smyslu § 83 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád (dále jen „trestní řád“), jejímž předmětem byla prohlídka v nemovitostech s adresou B. p. S. A. č.p. x, č.p. x, v prostorách objektu zemědělské stavby a jiných prostor a pozemků k ní náležejících, zapsaných v katastru nemovitostí Katastrálního úřadu Hodonín pro katastrální území B. p. S. A. bez přiděleného čísla popisného nebo evidenčního, na listu vlastnictví č. x, parcely č. x, a zemědělské usedlosti na adrese B. p. S. A. č.p. x včetně jejích součástí a příslušenství, jejichž vlastníkem a uživatelem je žalobce. Dále byla provedena prohlídka jiných prostor a pozemků v nemovitostech na adrese B. p. S. A. č.p. x včetně všech jeho součástí a příslušenství, jejichž vlastníkem a uživatelem je P. P. Při prohlídce bylo zjištěno skladování vybraných výrobků a došlo k odebrání vzorků. Ty byly podrobeny expertnímu zkoumání v celně technické laboratoři za účelem stanovení obsahu etanolu a zjištění přítomnosti cizorodých látek, druhu a původu obsaženého lihu. Na základě výsledků rozboru bylo zjištěno 252 litrů kapalin obsahujících 120 litrů etanolu a 129,3 litrů aromat obsahujících 71,3 litrů etanolu na adrese B. p. S. A. č.p. x a 858,5 litrů kapalin obsahujících 654,9 litrů etanolu na adrese B. p. S. A. č.p. x. Za účelem prokázání zdanění předmětných výrobků se dne 8.6.2016 konalo ústní jednání, ze kterého byl vyhotoven protokol. Žalobce v rámci ústního jednání po seznámení se se závěry expertního zkoumání vzorků - tedy i s množstvím kapalin a obsahu etanolu zjištěných v jednotlivých nemovitostech - uvedl, že *„[v]šecké výše uvedené výrobky mi doma zůstaly po mém otci F. S., které byly jeho, se kterými nemám nic společného. Otec již zemřel“*. Na otázku, kdo je skladovatelem a vlastníkem výrobků zajištěných v nemovitostech, které jsou ve vlastnictví žalobce, žalobce odpověděl: *„Vybrané výrobky byly ve vlastnictví mého zemřelého otce. V dědickém řízení jsem je získal já. V době provedení prohlídky byly tyto vybrané výrobky ve vlastnictví mého zemřelého otce“*. Na otázku, kdo je vlastníkem výrobků zajištěných v nemovitostech P. P., odpověděl při provedené prohlídce dne 9.12.2016 P. P., že *„tento líh patří osobě D. S., který si ho u mě uskladnil“*. Žalobce k tomu uvedl, že *„tyto výrobky byly ve vlastnictví mého otce. V dědickém řízení jsem je získal já. ... V současnosti jsem vlastníkem já. V době provedení prohlídek byly tyto vybrané výrobky ve vlastnictví mého zemřelého otce“*. Na otázku, kdo výrobky u P. P. uskladnil, žalobce odpověděl, že to si již nevzpomene. Na otázku, zda může žalobce předložit doklady prokazující zdanění předmětných vybraných výrobků ve smyslu § 5

zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“), žalobce odpověděl: „[n]emohu, jelikož byly ve vlastnictví mého zemřelého otce, toto dokladovat nemohu. Předpokládám, že otec tyto vybrané výrobky nakoupil zdaněné“. Z protokolu i z celého správního spisu dále vyplývá, že žalobce v rámci daňového řízení - včetně ústního jednání - nenavrhol žádné důkazy, ani nedoložil žádné doklady, které by zdanění vybraných výrobků prokazovaly.

14. Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je plátcem daně právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela.
15. Podle § 4 odst. 5 písm. c) zákona o spotřebních daních se pro účely § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních za množství vybraných výrobků pro osobní spotřebu považuje množství, které nepřesahuje u lihovin podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího definici a popis lihovin 10 l konečných výrobků.
16. Žalovaný, resp. celní úřad na základě výše popsanych skutkových zjištění dospěl k závěru, že žalobce je plátcem daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, neboť výrobky skladoval dílem ve svých nemovitostech, dílem v nemovitostech P. P. (což celní úřad dovodil z tvrzení P. P. i žalobce), aniž by prokázal jejich zdanění, přičemž se s ohledem na množství vybraných výrobků nemůže jednat o množství pro osobní spotřebu podle § 4 odst. 5 písm. c) zákona o spotřebních daních, neboť to činí toliko 10 l u konečných výrobků lihovin. Uvedené závěry považuje zdejší soud za věcně správné a logicky zdůvodněné.
17. Pokud žalobce ve vztahu ke zjištění skutkového stavu mimo jiné brojí proti nevyslechnutí svědků a ignoraci dokladů o zaplacení spotřební daně pěstitelským pálenicím, pak mu soud nemůže dát za pravdu, neboť ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce v průběhu celého daňového řízení před celním úřadem i žalovaným výslech svědků nenavrhol a nepředložil ani žádné doklady, které by zdanění prokazovaly. Naopak je zřejmé, že žalobce v tomto řízení vystupoval značně pasivně, neboť nevyužil ani svého práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, k čemuž byl celním úřadem vyzván dne 3.4.2017. Žalobcova procesní aktivita v řízení tak byla koncentrována toliko do podání stručného odvolání proti platebnímu výměru celního úřadu. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že celní úřad měl nezdanění vybraných výrobků prokázat, neboť je to žalobce, kdo nese důkazní břemeno o tom, že spotřební daň byla uhrazena (§ 92 odst. 3 daňového řádu).
18. Namítá-li žalobce, že celní úřad nezohlednil stáří lihu, pak uvedená skutečnost podle názoru zdejšího soudu nemohla mít na závěry žalovaného, resp. celního úřadu, o povinnosti žalobce uhradit spotřební daň z vybraných výrobků žádný vliv, neboť nosnou skutečností pro vyměření daně je, že žalobce vybrané výrobky skladoval, na což stáří lihu nemůže mít vliv. Ze stejného důvodu pak není nutné postavit najisto, kdo byl vlastníkem vybraných výrobků v okamžiku provedení prohlídky prostor žalobce – zda žalobce či jeho zesnulý otec – či zda vybrané výrobky žalobce nabízel k prodeji.
19. Žalobce dále namítá, že nebylo prokázáno, že vybrané výrobky fakticky držel, nakládal s nimi a skladoval je ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Zdejší soud k této námitce uvádí, že není možné vlastníka nemovitosti, kde se vybrané výrobky

nacházejí, automaticky považovat za skladovatele těchto výrobků, ale je vždy nutné zjišťovat osoby, které mají ke skladovanému zboží kvalifikovaný vztah, tedy přinejmenším takový, že mají vědomost o zboží a úmysl je uchovávat a zajistit před znehodnocením či odcizením (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Afs 69/2007-85 ze dne 26.2.2009). V posuzované věci však sám žalobce na ústním jednání uvedl, že o vybraných výrobcích věděl, že patřily jeho otci a následně se – podle žalobce po provedení prohlídky – staly na základě dědického řízení jeho vlastnictvím. Dle názoru zdejšího soudu tak není pochyb o tom, že nejužší (kvalifikovaný) vztah k těmto vybraným výrobkům měl v okamžiku provedení prohlídky a zajištění vybraných výrobků právě žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Afs 18/2018-27 ze dne 5.4.2018).

20. Pokud jde o výrobky nalezené v nemovitosti ve vlastnictví P. P., tak celní úřad opřel své závěry, že plátcem spotřební daně je žalobce, o tvrzení P. P. z protokolu o provedení prohlídky ze dne 9.12.2015 a o žalobcovu sdělení při ústním jednání, kdy byl žalobce seznámen s množstvím výrobků zjištěných u P. P. Při ústním jednání totiž žalobce uvedl, že tyto výrobky byly ve vlastnictví jeho otce. Za těchto okolností nelze celnímu úřadu nic vytknout, pokud dospěl k závěru, že plátcem daně ze všech výrobků podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je žalobce.
21. Pokud jde o potvrzení těchto závěrů napadeným rozhodnutím, zdejší šsoud nepřehlédl, že žalobce proti uvedeným závěrům celního úřadu nic nenamítal ani v rámci odvolání proti platebnímu výměru a činí tak poprvé až v žalobě, a to s odkazem na usnesení Okresního soudu v Hodoníně č.j. 31 D 1688/2014-57 ze dne 26.4.2016, kterým v řízení o dodatečné pozůstalosti po otci žalobce okresní soud schválil dohodu o rozdělení pozůstalosti mezi žalobce a jeho bratra. Podle zdejšího soudu však skutečnost, že předmětem této dohody o rozdělení pozůstalosti nebyly veškeré vybrané výrobky, které byly celním úřadem nalezeny u P. P., nevylučuje závěr celního úřadu o tom, že žalobce plátcem spotřební daně u vybraných výrobků zjištěných v nemovitostech P. P. jako skladovatel je. Uvedené usnesení totiž toliko konstituuje vlastnické právo žalobce k určitému množství vybraných výrobků. Žalobce tak neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by závěry celního úřadu, resp. žalovaného, že skladoval vybrané výrobky u P. P., věrohodně zpochybňovaly.
22. Současně zdejší soud, obdobně jako v případě vybraných výrobků zjištěných v nemovitostech žalobce, dospěl k závěru, že nejužší (kvalifikovaný) vztah k těmto výrobkům měl právě žalobce, který s nimi nakládal – odebíral je a doplňoval, byť se vybrané výrobky nacházely v nemovitostech P. P. To zřetelně plyne z protokolu o provedení prohlídky dne 9.12.2015, sp.zn. G-9311/TS-50/2015, protokolu o ústním jednání ze dne 8.6.2016, č.j. 45587-5/2016-530000-32.4, vyjádření P. P. a reakce žalobce při ústním jednání a následně během celého daňového řízení (neboť žalobce nerozporoval, že vybrané výrobky nalezené u P. P. byly ve vlastnictví žalobce či jeho otce).
23. Zdejší soud tak shledal, že žalobce je plátcem daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních i ve vztahu k vybraným výrobkům zjištěným v nemovitostech P. P.
24. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že celní úřad vycházel při rozhodování toliko z úředních záznamů Policie ČR. Zdejší soud již výše popsal, na základě jakých důkazů a skutečností žalovaný dospěl k závěru, že žalobce je plátcem spotřební daně. Pokud jde o část platebního výměru, kde jsou shrnuty zjištění z úředních záznamů o podání vysvětlení Policii ČR (str. 7 platebního výměru), jedná se toliko o vedlejší, pro samotné posouzení věci nepodstatné, závěry celního úřadu. Stručná rekapitulace úředních záznamů o podání

vysvětlení Policii ČR, která je uvedena v odůvodnění platebního výměru nad rámec nosných skutečností, tak nemůže mít na zákonnost platebního výměru, resp. napadeného rozhodnutí, žádný vliv.

25. Žalobce dále v žalobě namítá účelovost a vykonstruovanost některých dílčích a pro nosné závěry žalovaného nepodstatných tvrzení (názor na v pořadí druhé dědické řízení, tvrzení o tom, že žalobce se zabývá výrobou a prodejem alkoholických nápojů, a skutečnost, že disponoval zařízením určeným k destilaci lihu). V posuzované věci však zdejší soud neshledal ze strany žalovaného, příp. celního úřadu, ani náznak účelovosti. Nadto se opět jedná o takové skutečnosti, které na meritorní posouzení věci – vyměření spotřební daně žalobci jako plátcí podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních – nemohly mít žádný vliv.
26. Konečně žalobce obecně – toliko jednou větou – namítá porušení § 8 odst. 2 daňového řádu, podle něhož správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Odhlédne-li zdejší soud od obecnosti této žalobní námitky, která do značné míry předurčuje možnosti přezkumu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008 – 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS), pak v posuzované věci, kde fakticky došlo toliko k subsumpci skutkového stavu pod právní normu bez užití tzv. správního uvážení, zdejší soud neshledal porušení zásady legitimního čekávání podle § 8 odst. 2 daňového řádu žalovaným ani celním úřadem.
27. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost či měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

28. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 5.9.2019

David Raus v.r.
předseda senátu